

List učenika OŠ „Drago Gervais“ Brešca, br. 33,
školska 2024./25. godina

Pčelica

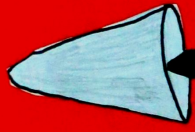
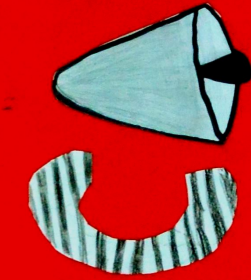
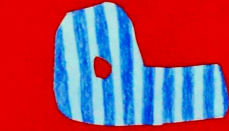
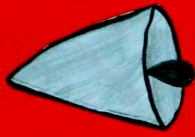
Tema broja:
Običaji

GLI

SCAMP

ANZ

HALUBAJSKI ZVONČARI – portano la pelle di pecora, sulla testa portano la maschera con le corna, una campana grande sulla schiena e la "balta" nella mano. La loro principale sfilata è a Viškovo e con loro vanno anche l'orso in catena e il diavolo.

GROBNIČKI DONDOLAŠI – Vengono da Grobnik. Sulla testa portano la „krabuja“ (testa di animale). Portano la camicia, i pantaloni neri e le calze beige con i stivali neri. Sul petto portano due piccole campane e sulla schiena una grande. Sulla schiena portano la pelle di pecora. Sul collo portano la sciarpa tradizionale chiamata "rubac".

GLI SCAMPANATORI DI MUNE – Hanno la maglietta a righe, pantaloni bianchi, tre campane, la pelle intorno alla pancia e la "batca". Il cappello è differente, ha le strisce di carta (rosso, blu, arancione, verde, rosa e giallo). Sul cappello hanno due ventagli – arancione e rosa.

ZVONEJSKI ZVONČARI – scampinatori dai paesi di Zvoneča e Zaluki. Sono molto simili ai scampinatori di Rukavac e Mučiči. Sulla testa portano il cappello "klobuk" con quattro rami "šibe", moltissimi fiori di carta e davanti un fiocco bianco. Portano pantaloni bianchi, la maglietta a righe (da marinaio). Il giorno che portano nel loro paese portano i pantaloni da lavoro e la camicia a quadri.

GLI SCAMPANATORI DI BRGUD – uno scampatore di Brgud non può essere chiunque perché deve avere le radici di Brgud. Loro portano la camicia a quadri, il cappello con i fiori, la pelle di pecora, le campane, i pantaloni, la "balta". Uno dei membri porta una piccola bote per bere.

GLI SCAMPANATORI DI LIPA – portano la camicia verde a quadri, pantaloni bianchi con la riga verde e una campana. Sul casco mettono i fiori di carta e il ginepro comune.

GLI SCAMPANATORI DI ŽEJANE – sono abbastanza differenti dagli altri. Portano i pantaloni bianchi, la maglietta a righe (bianco e blu), la pelle di pecora, la sciarpa. Sulla testa portano "kumarak" con tantissime strisce di carta, che vanno fino alla terra, la parte superiore del cappello è decorata con i motivi amorosi e fiocchi. Ogni scampatore porta nella mano la "boča". Con il suono delle campane chiamano la primavera e la fertilità.

GLI SCAMPANATORI DI MUČIČI – Durante il carnevale loro vanno a Brgud, ma la loro principale sfilata è l'ultima domenica prima del martedì grasso. Portano la maglietta a righe, tre campane, *krabujosnica* (cappello con i fiori di carta), la pelle di pecora, la sciarpa, pantaloni bianchi e le scarpe.

Zvonac do zvonca	...	4
Zvončarija ni lahka	...	20
Zašto je tradicija važna	...	22
Moj najdraži običaj	...	26
Učenici na pozornici	...	28

Dragi čitatelji,

ove godine pitali smo učenike naše škole koje običaje oni znaju i koje najviše vole. Što su odgovorili, pitate se vi?

Na prvom su mjestu maškare i zvončari! Budući da su pusne običaje na prvo mjesto stavili, i mi smo se, u *Pčelici*, najviše njima bavili. Slijede božićni i uskršni običaji, podjednako dragi njima, zato ponešto i o tim običajima u *Pčelici* ima. Svoje najdraže običaje slikom su i riječju učenici predstavili, ali ni druga školska događanja nismo zaboravili...

Uživajte u čitanju i budite čuvari svojih običaja!

Pozdrav od uredništva!

Čestitamo nagrađenima ... **31**

Putujemo... ... **36**

Mateo Agatić, 2.r.

Pčelica,

list učenika OŠ „Drago Gervais“ Brešca,
broj 33, šk. god. 2024./2025.

NAKLADNIK: OŠ „Drago Gervais“ Brešca
ZA NAKLADNIKA: Dijana Valentin, prof.

LIST SUFINANCIRALI:

Primorsko-goranska županija
Općina Matulji

UREDNIŠTVO:

Leilani Hrunčev Jovičić, Dora Puž,
Hana Simčić, 8. r., David Kanić, 7. a,
Christi Juretić, Chiara Šušnjar, 7. b
Mirela Tuhtan, knjižničarka
Tatjana Zbašnik, prof. Hrvatskog jezika
GLAVNA UREDNICA: Leilani Hrunčev Jovičić
ODGOVORNA UREDNICA: Mirela Tuhtan

LEKTURA: Tatjana Zbašnik, prof.

SURADNICI: Mirjana Černeka Mikuličić,
Mia Host, Sanja Sinčić Antolić, Iva Somborski,
Ivan Tomašić

NASLOVNICA:

Predstavljanje učenika—zvončara naše škole
u sklopu projekta *Zvonac do zvonca*
FOTOGRAFIRAO: Ivan Tomašić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE: Mirela Tuhtan

TISAK: Prirodoslovna i grafička škola Rijeka
NAKLADA: 180 kom

Lipanj, 2025.

Susret zvončara OŠ „Drago Gervais“ Brešča
i OŠ Jelenje—Dražice održan 18. 2. u brojkanama:

Predstavljeno

7

zvončarskih skupina
(Brgujski, Lipajski, Mučićevo,
Munski, Zvonejski i Žejanski
zvončari te Grobnički dondolaši)

U publici oko

200

gledatelja

Sudjelovalo

49

učenika—zvončara

Sviralo

5

harmonikaša

DO ZVONCA

O zvončarima govorilo

10 učenika

U pratnji **7** djevojaka u narodnim nošnjama

Vezati zvonce i
obući nošnje pomagalo

12

„vanjskih“ pomagača (mame,
tate, „kapoti“, braća, nona)

ZVONČARIĆI, PONOS NAŠE ŠKOLE

Učenicima je najdraži dio projekta **Zvonac do zvonca** bilo predstavljanje zvončarskih skupina upisnog područja naše škole te gostiju, Grobničkih dondolaša. Zvončariće naše škole, koji su se toga dana predstavili, zamolili smo za kratak razgovor...

Mihael Stanić, 4. r.

Postal san zvončar

čin san prohodil, cela familija je va tin pa san i ja šal.
Za me bit zvončar znači se!

Til san bit del tradicije i
ovo leto san prvi put bil
zvončar. Najbolje mi je bilo preskakat skaline.

David Kalčić, 6. a

Mateo Drenovac, 1. r.

Kad

sam imil tri, četiri leta moj stariji brat je bil
zvončar i to mi je bilo lipo pa san i ja til poč.

Brgijski zvončar nosi črljenu košulju na kvadre, bele brageše ziz črljenu rigu i vojničke škornje. Na hrbati mu je koža od ovce, a okol pasa tri zvonci. Zgora kože mu je zvončarski facol. Na glavi ima klobuk ziz tri šibe (žukve), jelvicun i rožami od krep harte. Zada na klobuk se stavi črljeni fijok. Va ruki nosi baltu. Brgijski zvončari se jedini „kračaju“ i preskaču skaline pol Stare Pošte.

Prema kazivanju

David Hrvatina, 5. r. i Nikol Štemberger, 4. r.

BRGIJSKI ZVONČARI

Emanuel Afrić Chavez, 2. r.

Ki put mi je malo teško nosit
zvonce, ali san sretan ča san
zvončar. Za vrime pusta
najbolje su mi kobasice.

Antonio Stanić, 1. r.

Najviše volin klobuk zato aš ima
rožice. I volin kad se kračamo.

Dva Davida i Renato

Brgujski mići zvončari spremni za predstavljanje publici

Uzbuđen sam, sretan i ponosan kad san
zvončar. Kad je mrzlo
tepli me koža.

Renato Tenčić, 2. r.

Jan Štemberger, 4. r.

Volin
brgujski klobuk jer je šaren i ima moju
najdražu boju – crvenu.

David Hrvatin, 5. r.

Počel san zvonit z dva leta, a ponosan san aš su
i moj nono i otac zvončari.

Sandro Tenčić, 7. a

Za me, bit zvončar znači čuvat našu
tradiciju i „spašavat“ je da ne izumre.

Matias Matetić, 1. r.

Najteže mi je kad pada
daž, pa moramo stavit
najlon na klobuk da se ne zmoči.

„Kolo“ brgujskih zvončarića

Luka, Marin, Adrian i Filip

LIPAJSKI ZVONČARI

Luka Šamanić, 6. b

Počel san nosit zvonci aš je i moj tata zvončar, a najbolje mi je zvonit s prijatelji i poč oko.

Marin Ujčić, 7. b

Volim biti zvončar jer tako predstavljam svoje selo i običaje.

Filip Ujčić, 4. r.

Ovo leto san prvi put bil zvončar i bilo mi je dobro, treba samo pazit kad si va sredine kola, moru te veli zvončari „zmastit“.

Adrian Simčić, 7. b

Kad nosin zvonci, osjećam se sretno, ponosno, ali i umorno. Najbolje mi je ipak kad me svi gledaju.

Lipajski zvončari nose zelenu stomanju na kvadre i bele brageše zaz zelenu rigu po strani. Na klobuki stave brinj zaz rožicama od krep karti. Njih delaju ženske dan prej nego greju zvonci nosit. Imaju črne postoli i vunene obojke. Nose jeno zvono. Na hrbate nose ovčju kožu, a oko vrata crveni facol. Oni su jedini zvončari ki greju preko granice, u Novokračine. Oni su mi najlepši zvončari!

Laura Žeželić, 6. b

Deni Grubiša, 5. r.

Najdraži del pusta mi je pobiranje jaji, a postal san zvončar aš želin održat tradiciju. Zvončari su i moj tata i dva brata.

Vito Sekereš, 4. r.

Od sega ča Munski zvončar ima, najdraža su mi zvonca, aš bez zvonci zvončar ne more nigde. Najboje mi je kad se pobiraju jaja, ali tamo su samo odrasli zvončari, a ja maškara.

Vito i Deni—spremni za pust

Munski zvončari

Munski zvončari se okupljaju u domu Mune. Počinju zvonit u ponoć na Sveta tri kralja krugom oko sela.

Zatim idu na dječju miću smotru na Marčelje i u Matulje te na velike smotre u Matulje i u Sloveniju. Na pusni utorak idu „pobirat

jaja“ po Žejanama te Velim i Malim Munama i tada je pust gotov.

Munski zvončari nose mornarsku majicu, bijele hlače i crne čizme. Oko pojasa nose kožu i tri zvonca. Na glavi imaju klabuk na kojem su dvije lepeze i tri rože. Okolo roža su sitne trake, a do gležnja su duge trake od krep papira. U ruci nose baticu.

Zvončari stoje u paru po veličini. Ispred njih idu djevojke u narodnim nošnjama.

Moja uloga je da u narodnoj nošnji hodam ispred Munskih zvončara. To mi je vrlo zanimljivo. Tada se osjećam ugodno i sretno.

Rita Peloza, 2. r.

U pratnji Munskih zvončara su djevojke u narodnim nošnjama—Rita i Mia

MUNSKI ZVONČARI

Mateo i Erik „va mote“

Antonio Žigulić, 5. r.

Od celega pusta najdraža mi je Pusna nedeja kad remo nosit zvonci do Matuj. Volin čuvat tradiciju!

Erik Zeichen, 7. a

Kad nosin zvonci, najviše volin kad delamo kolo, a za mene je zvončar oni ki čuva tradiciju.

Damjan Tuhtan, 7. a

Večer prvo nego gren nosit zvonci san vesel aš znan da nas čeka cel dan druženja s kumpanijun. Bit zvončar znači držat užancu!

Loren Brajković, 6. a

Pred dve leta san i ja šal nosit zvonci aš mi je tamo bilo puno prijatelji. Vesel san ča podržavan zvončarski običaj.

Mateo Mavrić, 7. a

Za baltu nosin rog od jelena kega je moj nono našal i na to san pono-san, a najboje mi je zadnje kolo ko delamo, aš se onda moren opustit.

Lepo mi je nosit zvonci, a najlepše mi je va kumpanije! I moj tata je zvončar, pa san postal i ja...

Niko Bijelić, 7. a

„Zdurat celi krug“, to znači bit zvončar! Počel san z šest let, a zvončari su mi bili i barba i nono.

Kad san ja zvončar, najviše volin prit na Brgud i pojist palačinki. Pred osan let san postal zvončar, aš je to i moj tata...

Patrik Puž, 4. r.

Oliver Varljen, 5. r.

MUČIČEVI ZVONČARI

Mučičevi zvončari su zvončari s celega Puževega komuna.

Montura Mučičevega zvončara zgleda ovako: na klobuk se stavi šparužina i četire šibi od žukvi obučene va zeleno kartu z mićemi mačići od vati. Na to se zavežu rožice od krep karti ke delaju ženi, mami al divojki. Klobuk (krabujosnica) mora bit uredan i lep. Obučeni su va bele brageši i mornarske majice. Na nogah imaju črne vojničke škornje. Hrbat pokriju z ovčjun kožun. Na ramenah imaju črjeni zvončarski facol s cindriči. Okol pasa špagon vežu tri zvonci, a srednji zvonac je malo veći od onih po strane. Saki zvončar v ruke drži baltu. Balti moru bit sakakove, neki nose rog od vola, jelena, neki ši sekiru al batić, neki pak kakovu grču od ruži... Na kraje na špag od kože vežu facolić za trt pot.

Lana Marini, 7. b

Moj nono nosi zvončaron barilcu i bil san na jenoj smotre, pa mi se j' to zapijažalo. I počel san nosit zvonci. Volin delat kolo, ma ne volin bit va kole aš se svi rivaju.

Bit zvončar znači poštovat jedan lep običaj i to jako volin. Volin kad delamo kolo i kako se čuju moji zvonci.

Mauro Reljac, 7. a

Lucijan Tuhtan, 2. r.

Ponosan san kad nosin zvonci, a najboje mi je druženje z prijatelji. Zvončari su i moji dva brati.

Luka Perčić, 6. a

Zvončari su mi jako važni, aš je to naša užanca. Zvonci su mi najdraži od sega ča nosin, aš bez njih nisi zvončar.

Otel san bit ko moj barba i zato san postal zvončar već z dve leta! Vavek ću čuvat tu užancu!

David Puž, 5. r.

Mateo Križanec, 4. r.

MINI INTERVJU

Sa zvončarićima razgovarale:
Chiara, Christi, Dora, Hana i Leilani

ZVONEJSKI ZVONČARI

Zvončar san aš su mi si z
familije zvončari i to je
tradicija, a zvončar san od
svojga drugoga leta. Kad
nosin zvonci, najboja mi je sreća publiki i pjesma.

Toni Kinkela, 8. r.

Dokle dura pust, čuda puti stavin kožu i
zvonci pa zvonin za sestru i zabavjamo se.
Kad remo nosit zvonci, najviše volin delat
kolo i „udrivat“
se s tatun.

Dario Kinkela, 1. r.

Ivano Kinkela, 6. a

Zbog tati san postal zvončar,
z četire leta san prvi put nosil
zvonci. Ni mi problem hodit,
a najlepše je družit se s prijatelji.

Nekada Zvonejski zvončari nisu imeli se
ča danas imaju, nosili su ono ča su
imeli doma. Danas Zvonejski zvončar
ima klobuk storen od šparužini na koj su
rožice: rozaste, narančaste, črjene, žute,
lilaste i bele boji. Na vrhe klobuka su četi-
ri šibi, a zgora čela je črjeno-beli fijok.
Nose mornarsku maju i bele brageše, a na
nogah črni postoli. Na hrpte j' koža, a okol
pasa tri zvonci. Okol vrata j' facol, a spre-
da visi facolić. V ruke nose baltu.

Dora Ružić, 4. r.

Mauro Stanić, 6. b

od njih i ja to nasledil tako da san već z dve
leta počel. Ponosan san aš predstavljan
Zvonejski komun.

Va familije su skoro si
nosili zvonci pa san

Mateo Stanić, 4. r.

Najveseleji san na
Antonju, kad počne pust.

Balta mi je rog i kad remo okole najviše volin tulit va
rog. Bit zvončar za me je vela odgovornost i ponos.

Žejanski zvončari nose: bijele hlače, mornarsku majicu na kojoj su pričvršćene dvije bijele maramice i crne cipele. Imaju dvije šube (ovčja koža), jednu gornju koja pokriva ramena i leđa, a druga im je oko pojasa, na kojoj su vezana tri zvona. U ruci drže boću ukrašenu sa šarenim trakicama od krep papira. Kumarak (klobuk) je ukrašen s puno fijokića (šarenih mašnica) i slikama „ljubavnih motiva“, a s njega vise šarene trakice od krep papira (bajeri) do gležnja. Na vrhu klobuka su dvije šarene rože (lepeze).

Tessa Doričić, 4. r.

Alex Doričić, 8. r.

Svi moji muški preci su bili zvončari pa sam tako i ja. Za mene biti zvončar znači biti nositelj tradicije koja traje već dugi niz godina.

Svi moji muški preci su

Ponosan sam kad sam zvončar, a za mene biti zvončar znači stjecati nove prijatelje.

Patrik Doričić, 7. b

Mateo Marmilić, 7. b

Bez zvona ne može ni jedan zvončar, pa je logično da su mi zvona najdraži dio zvončarske opreme.

Antonio Marmilić, 1. r.

Volin kad gremo na miću smotru jer puno zvonimo, a najteže mi je kad me stišće špag od zvonci.

Samuel Doričić, 7. b

Gornja šuba mi je najdraži dio opreme, a najdraži dio pusta mi je pobiranje jaja.

Ponosan sam jer mogu predstavljati običaje svog zavičaja. Najdraži dio opreme mi je klabuk jer smo po tome prepoznatljivi.

Erik Sanković, 7. b

ŽEJANSKI ZVONČARI

Viktoria Šestak, 1. r.

MOJ SUSRET SA ZVONČARIMA

Kad su zvončari došli u našu školu, bilo je super. Bili su mi strašni oni s rogovima. Najljepši su mi bili oni s klobukom od cvijeća. Htjela bih da opet dođu u našu školu.

Mara Delić, 1. r.

Zvončari gredu.

**Zvonci po sele zvone,
si se vesele.**

Petra Slavić, 7. b

Tai Dubajić, 2. r.

Zvončari pokraj moje kuće

Znam da će zvončari proći svake nedjelje i gledam ih s balkona. Kad zvončari prolaze pokraj moje kuće, prvo vidim maj, a iza njih harmonikaše i bubnjare. Zatim vidim zvončare, ali prvo djecu pa odrasle. Idu jako sporo, sigurno im nije lako hodati sa zvonima i kožom. Svi, ama baš svi, i djeca i odrasli zvončari, imaju u rukama baltu (umjetne sjekire ili druge stvari). Na kraju je mnogo ljudi koji ih prate.

Sara Samaržija, 3. r.

MUČIĆEVI ZVONČARI

Prihajaju Mučićevi zvončari,
zvone i kriče na sve strani,
rivaju se i kanpanaju,
vavek neš va sele
popiju i pojedu.

Na glave in krabujosnica,
na škinje koža i zvonci,
va ruke nose baltu,
a vavek sobun zamu
barilcu z vinon.

Mateo Križanec i Tin Milotić, 4. r.

Antonia Posedel, 6. a

JA SAM ZGONČAR

Ja sam Čićski zgončar jer
je i moj tata. Posebni
smo po tome što nosimo
dva zvona. Volim biti
zvončar, a najbolje mi je
kad pušem u rog.

Matej Šverko, 1. r.

Kiara Mari Perišić, 2. r.

Ivano Klobučar, 1. r.

Žita Res, 1. r.

Gloria Šestak, 1. r.

ZVONČAR

Brgujski zvončari

Brgujski zvončari vavek delaju svoj „krug“ predzadnju nedeju pusta. Ujutro, kad se okupe na Velen Brgude, delaju tri kola. Cel dan hode i zvone kroz Zaluki, Brešca, Mučići, Permami, Ružići, Poljani i na Staroj Pošte imaju obed. Potle obeda po užance preskaču škalinu i redu naprvo po ceste na Mali Brgud pa doma. Taj dan skupa z njimi gredu muzikanti i mačkare. Zvončari se va kole kračaju i rivaju z baltami. Mačkare oko njih tancaju i vesele se.

Ja san isto brgujska mačkara. Moj tata je brgujski zvončar. Prvi put je cel krug šal z šest let. Vavek je ponosan i sretan kad pride taj dan. Volimo jako tu užancu i dok je nas mlajeh, to se neće nikad zatrt.

Valnea Ujčić, 3. razred

Petar Surina, 1. r.

Loren Gregorović, 1. r.

ZVONČARI

Zvončari po saken
sele pasaju i pul
sake kuće fermaju.

Na glave njin klobuk
z rožicama seh kolori.
Na sebe belu kožu imaju
v ruke baltu,
a na škinie zvonci.

Ponosimo se š njimi,
aš je to navada našega kraja.

Chiara Puhalj i Mila Erniša, 4. r.

Zara Stanić, 5. r.

Agata Tandarić, 1. r.

ĆIĆSKI ZGONČARI

Kad rog zatuli
i zgonci ožive.
Zgoni cela Ćićarija,
samo fešta je!

Najprvo se pusta zdigne,
a onda se na smotre gre.
Sa sela se obajde,
o delu se ni „D“ ne reče!

Zgonci, koža, kljebuk, fačov
tu zgončaru rabi.
I otroke će zet sobun
da se užanca ne pozabi.

Na kraj „pusnega leta“
pusta se zapali
i za se grdo i slabo
mu se „zahvali“.

Sejno, tu ni razlog
za tugu i žalost.
Bit će opet drugo leto...
Živio pust!

Mia Šverko, 3. r.

Tina Kinkela, 2. r.

Moj tata zvončar

Moj tata je Zvonejski zvončar. Voli kad
nosi zvonci. Onda je vesel, ponosan i
zadovoljan. Kada ganu Zvoneće, si su
veseli, a pogotovo moj tata. On uživa,
a ja ga ponosno gjedan.

Nika Prelčić, 3. r.

Emily Mejak, 5. r.

Valeria Rogić, 3. r.

Uskrs slavimo kod kuće. U goste nam dođe mamina i tatina strana obitelji. Sestra i ja tražimo jaja. Veselim se kucanju s jajima jer uvijek kada netko pronade neko tvrdo jaje, ja ga uzmem i sakrijem.

Ana Brozinčević, 2. r.

Uskrs u mojoj obitelji

Uskrs je jedan od najljepših dana u mojoj obitelji.

Pripreme počinju već nekoliko dana ranije kada bojamo jaja. Na Veliku subotu svi zajedno pripremamo uskršnju košaricu s hranom koju nosimo na blagoslov. Na dan Uskrsa, ujutro, idemo na misu, a poslije se družimo oko stola. Najzabavniji dio je kada se natječemo čije će jaje biti najtvrdje. Nakon doručka igramo neke društvene igre.

Jako volim Uskrs i nadam se da ću sljedeće godine imati „najjače“ jaje. Ove godine me pobijedila nona.

Mihael Smajla, 6.b

Magdalena Stojadinović, 2. r.

U mojoj obitelji svi se za Uskrs okupimo kod none. Prije uskrsnog doručka tražimo jaja. Na doručku tuckamo pisanice. Puno mi znači Uskrs jer mi je lijepo s obitelji i osjećam se sretno.

Mihael Zadković, 2. r.

**Proljeće se budi,
cvijeće već cvate.
Mirisi bude nas.**

Leona Iskra, 5. r.

Liam Nemec, 3. r.

USKRS

USKRS U VELOM BRGUDU I MOJOJ OBITELJI

Uskrs je najveći kršćanski blagdan. Vrijeme prije Uskrsa je korizma. Uskrs zovemo i Vazam.

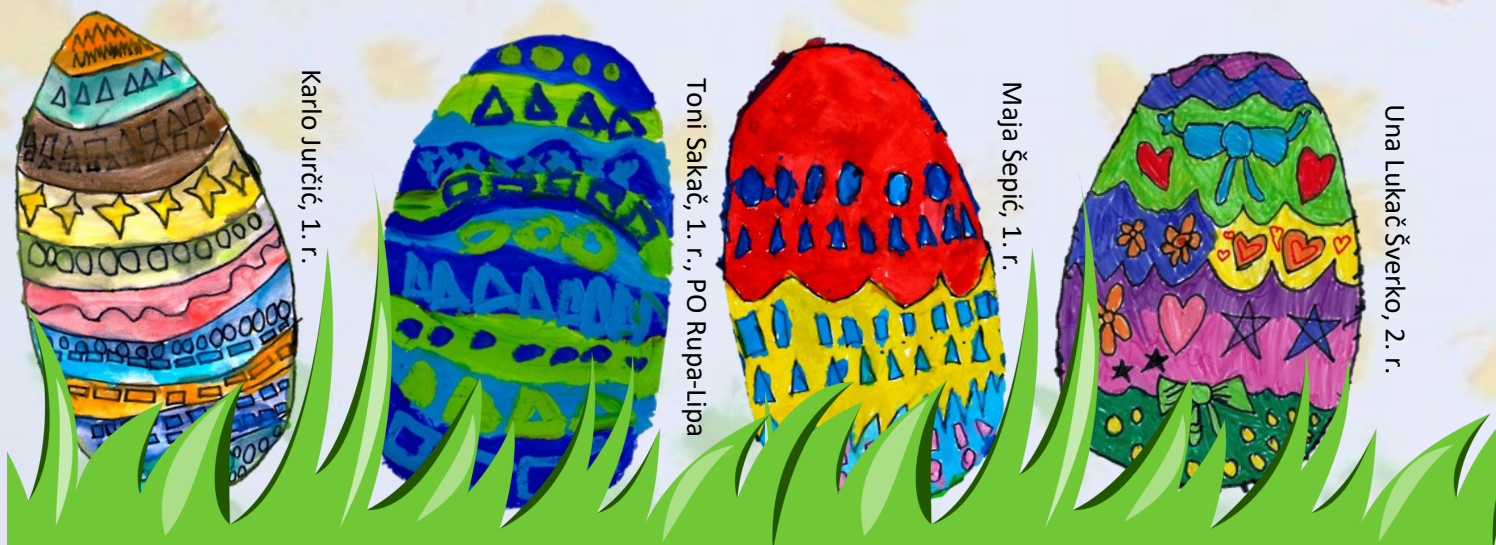
Nedjelja prije Uskrsa zove se Cvjetnica. Tada idemo na procesiju i misu s maslinovim grančicama. Nakon Cvjetnice počinje Veliki tjedan. Od Velikog četvrtka ne smije se ništa raditi u zemlji. Na Veliki petak postimo. Navečer se u crkvi moli križni put i bude ispovijed za ljude koji se žele ispovjediti. Velika subota je dan kada s braćom bojamo i ukrašavamo pisanice. Mama peče pincu i kuha šunku. Crkva bude otvorena cijeli dan. S prijateljima stražarim uz otvoren Isusov grob. Navečer se blagoslovi vatra, a u Brgudu postoji običaj da ljudi na žicu stave gubu koju zapale na blagoslovljenoj vatri i odnesu je u svoje peći. Nakon toga blagoslovi se hrana. Najdraže mi je uskrsno jutro kada cijela obitelj jede blagoslovljenu hranu i tucamo se jajima. Idemo na misu i čestitamo Uskrs svima koje znamo. Na ručku se okupimo kod none i nonota te uživamo u ukusnoj hrani i kolačima.

Volim Uskrs jer je cijela obitelj na okupu.

Ivan Banović, 2. r.

Mihael Stanić, 4. r.

Karlo Jurčić, 1. r.

Toni Sakač, 1. r., PO Rupa-lipa

Maja Šepić, 1. r.

Una Lukač Šverko, 2. r.

Uskrs se u mojoj obitelji slavi svake godine. Taj smo dan svi zajedno, a ponekad ga proslavimo kod bake i djeda. Dan ranije pripremimo sve za Uskrs: šunku, mladi luk, pogaču. Bojamo jaja.

Na dan Uskrsa probudimo se ranije nego inače. Prije doručka se tucamo jajima, a onda jedemo sve što smo pripremili. Uskrs kod bake i djeda u Slavoniji mi je najdraži jer se najbolje provedemo i vidimo rodbinu nakon dugo vremena.

Ivan Balent, 7. a

Eli Mihočić, 3. r.

Likovni rad u pozadini: Dario Nedić, 5. r.

Moj Božić

Za Božić kitim bor s tatom, mamom i Leonom. To mi se najviše sviđa. Pod bor stavimo jaslice. Kad ima snijega, igramo se i radimo snjegovića.

Neo Iskra, 1. r.

Doris Klarić, 3. r., PO Rupa-Lipa

Maksim Popović, 3. r., PO Rupa-Lipa

Božić je važan blagdan jer se rodio Isus. Najljepše mi je kad se svi okupimo i idemo na ponoćku. Volim Božić.

Vita Šušnja, 2. r.

Volim kititi bor i najljepše mi je kad na njega objesim posebnu kuglicu na kojoj je moja fotografija kad sam bila beba. Volim kad se moja obitelj i moji bratići okupe kod nonota i none. Tada zajedno ručamo i nekad dobijemo darove.

Lara Biljan, 2. r.

Sara Banović, 2. r.

Uzmem škornju i stavim je na prozor. Idem spavati i ujutro mi budu darovi u čizmici i oko nje. Ponekad napišem pismo Mikuli. Lani mi je prnesal ča san otel.

Matej Lazar, 1. r.

Kako se pripremam za sv. Nikolu?

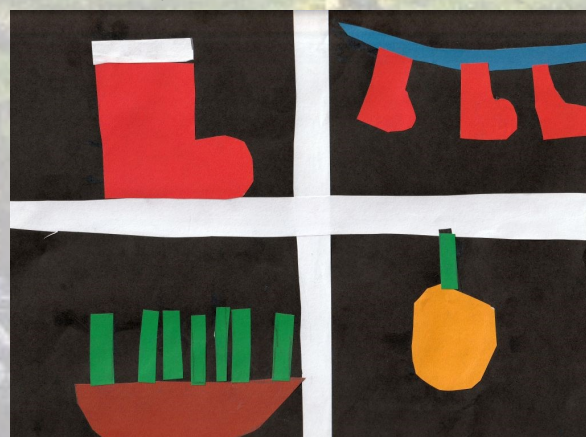
David Simčić,
1. r.,
PO Rupa-Lipa

Mikulova

Mene sako leto po zime, okol Božića, pride Mikula i ja mu se jako veselin. Još ga nikada nisan videl aš on pride samo onda kada ja spin. Sako leto mu napišen pismo ča bin otel da mi prnese. Na poneštru stavin posebnu škornjicu ka je samo za Mikulu.

Ivano Smajila, 1. r., PO Rupa-Lipa

Alexandar
Simčić, 2. r.

Likovni rad u pozadini: Natalija Tićak, 4. r.

JOSIPOVA

Jedan od najstarijih običaja moga kraja zove se Josipova.

Na taj dan, 19. ožujka, ispred crkve svetog Josipa u Brešcima priprema se zakuska. Postavlja se veliki stol s hranom, pićem i raznim slasticama da bi se ljudi ovoga kraja podružili. Sveti Josip po zanimanju je bio tesar i zato se ispred crkve na taj dan radi i fešta za stolare. Tada se okupe i svi stolari ovoga kraja kako bi proslavili svoj dan, dan „tišjara“. Na kraju zasnira i harmonika. Prije samog okupljanja svećenik održi misu. Svake godine na taj datum ljudi se vesele druženju, a stolari slave svoj zanat.

Bilo bi lijepo da je takvih običaja i više.

Chiara Puhelj, 4. r.

Učenicima ispred crkve sv. Josipa u Brešcima

Gea Širić, 6. a

ZABORAVLJENI OBIČAJ

Nekada davno u mom mjestu imali smo nekoliko običaja koji su se održavali svake godine. Jedan od običaja bila je krađa vozova ili prikolica.

Na 1. maj u Žejanama skupilo se nekoliko neoženjenih dečki i po mraku su išli krasti vozove ili prikolice mještana iz sela. Svaki je dečko odveo voz u dvorište one djevojke koja mu se sviđala. Sljedeći dan mještani sela išli su tražiti svoje ukradene stvari. Svoje stvari su našli u dvorištima nekih obitelji. Mještani su najčešće saznali tko im je ukrao voz ili prikolicu, ali se ništa nije dogodilo.

Danas je ovaj običaj nestao. Ostale su nam samo priče starijih koji nam pričaju koji su se u prošlosti običaji održavali.

Lana Sanković, 4. r.

KAD ANTONJSKI ROG ZATULI

Kad Antonjski rog zatuli,
pust nan počne, veselje je tu.
Pusta zdignemo na pal,
opet nan je počel karneval.

Maškare pohajaju
i skupa z zvončari sela obahajaju.
Judi se vesele,
feštu pravu si skupa store!

Lea Kršul, 5. r.

JA ZVONČAR

Prvi put bio sam zvončar s dvije godine i bio sam najmlađi zvončar. Imao sam malo zvonca. Ni sam mogao puno hodati pa su me ponekad mama i tata nosili. Kad bi me ponudili, jeo sam fritule i svakakve slastice. Lijepo sjećanje na te pusne dane ostalo mi je do danas!

David Laginja, 6. b

Običaji nekada i sada...

Likovni rad u pozadini: Noa Lukač Šverko, 3. r.

ZVONČARIJA NI LAHKA

Susret zvončarića u našoj školi potaknuo nas je na razmišljanje: *Kako se postaje zvončar? Mijenjaju li se zvončarski običaji?* Prošetali smo do Mučića i o svemu razgovarali s devedesetogodišnjim **Slavkom Slavićem**, osnivačem i prvim predsjednikom, a danas najstarijim članom udruge *Mučićevi zvončari*, kojemu je „zvončarija“ u krvi.

Jedna od prvih fotografija zvončara Slavka, 1966. g.

Sjećate li se zvončara iz Vašeg djetinjstva?

Kad san imel jedanaest let, na Pusnu nedeju 1946. leta, potle rata, va našoj nekadašnjoj oštarije Zora prvi put san videl zvončara. Mat mi j' rekla: „Bež tamo va kantun, aš te te pojist zvončari!“ Baš od Mučić je bil onda samo jedan –

Ivanić Jure-tov od Puži. Drugi su bili od Jušić, Jurdanić, Princip... Znae, onda se ni pustilo da se zvonci nose. Toliko j' bilo vojske

okol naše kuće kad su zvončari bili, ma su se poznali z našemi zvončari i nisu njin niš storili. Spamećujen se da je jedan zvončar prišal va oštariju, skočil i rekal mojoj mame ku su zvali Mima: „Mima! Krepat ma ne molat!“

Kad ste Vi prvi put bili zvončar?

Prvi put san šal zvonit kad san imel 17 let, 1952. leta. Ja, bil san sitan, al' san igral nogomet i imel puno kondicije. Kad smo prišli doma mogal san još jedan celi krug storit, a drugi su bili trudni! To j' tako i danas. Zvonci se ne moru dobro nosit ko nisi parićan.

Jesu li se zvončarski običaji promijenili od nekada do danas?

Generalno se nisu promenili, ma je danas veća disciplina mej zvončari. Prvo j' isto zvončar morat bit poslušan, ali danas je to više izraženo. Danas imamo čuda dobreh zvončari. I znate ča, zvončarija ni lahka. Ča mislite da je Dondolašu al' Halubjanu, ki ima jedan zvonac, lagje nego nan? Ni, ne. Oni su nekada isto imeli tri zvonci, znate? Ali, tako je prišlo.

Imaju li Mučićevi zvončari i danas isti ophod kao nekada?

Je, je, se je isto, jedina je razlika morda kade se fermaju da zamu forci, popiju ča i pojedu. Užali smo marendat na Šranjge prej Rukavca, užali smo obedvat pul Rubeš. Danas je drugačje.

Novinarke Dora, Hana i Leilani u zanimljivom razgovoru uz stare fotografije

Prej se j' šlo samo do Mučićeve ravni, ali bilo je čuda judi od Permani pa je jedan rekal: „Ma bil bi red da remo do Permani, čuda je judi od zgora.“ pa je tako i ostalo da finimo pul Permani. Za cel put rabi nan na Pusnu nedeju 12 ur. Nekada je užalo

Mučićevi zvončari 1969. g.

bit i jako čuda maškar zad nami, više maškar nego zvončari. A kako smo počeli na Brgud poč? Rekal mi j' moj prijatelj Vinko Šimetić, kemu j' žena bila z Brguda, kot i mane: „Brgujski zvončari sako leto pridu h Mučićen, sramota je da mi nismo vredni do njih poč! Ča ne bimo mi šli h njin na Brgud?“ I tako je počelo 1984. leta...

Jesu li uvijek Mučićevi zvončari izgledali kao danas?

Moren reć da prej ni bilo toliko strogo određeno ča i kako zgledaju. Neki put smo imeli i fijok na klobuke i sakakove rožice. Vavek su se rožice delale od krep karti, a po nju se j' šlo va Trst. Po kože smo hodili na Cres. Tek potla je prišal taj neki red i „disciplina“. A majice... Nikad nisan bil za mornarske kratke majice. Nekada smo nosili zimsku stomanju, ma drugi su nagovarali: „Dajmo majice!“. I ča san drugo mogal reć nego: „Ala dajmo!“.

1968. g.

Što za Vas znači biti zvončar?

Mane je vavek bila čast ča san zvončar, ča predstavljan svojo mesto i svoji judi. Vavek trezan i pristojan, vavek dobar zvončar, a ne „čagod“, toliko da gremo.

Što biste poručili mladim zvončarima iz naše škole?

Najprvo moraju pazit da ne zgube voju aš zvonci nosit ni baš tako lahko kako se misli. Zvonci se moru nosit, ali pitanje je kako. Stareji zvončar mora pokazat mlajemu kako će mu bit lagje. Zvončari moraju poštivat red, aš je drugačji čovek kad se obuče va zvončarsku uniformu. Mora bit discipliniran, trezan, delavan, pravi... Ako će bit pravi zvončar, mora bit i pravi čovek!

Slavko Slavić i Stipe Mesić u ugodnom razgovoru

Zvončari i tadašnji predsjednik RH Stipe Mesić 2010. godine; Slavko S. prvi slijeva

Običaji, tradicija...

Ove godine u našoj školi svi nešto govore o tradiciji. Zašto je važna tradicija i treba li nam uopće danas, pitanja su na koja nam je odgovorila školska psihologinja **Mia Host**.

ČEMU TO?

Razgovarala:
Christi

ŠTO JE TO

TRADICIJA?

Tradicija je sve ono što su nam naši roditelji, bake i djedovi prenijeli iz prošlosti: običaji, priče, pjesme, plesovi, način života i vrijednosti. To su stvari koje pomažu da ne zaboravimo tko smo, odakle dolazimo i što nas čini posebnima.

ZVUČI STARO...

Tradicija ne mora biti samo nešto staro. Djeca i mladi mogu stvarati nove pjesme, priče i običaje koji će jednog dana biti dio našeg nasljeđa. Kada znamo što imamo i koliko je to vrijedno, postajemo pravi čuvari naše tradicije.

MOŽE LI TO UČITI U ŠKOLI?

U školi učimo o tradiciji kroz različite školske predmete, izvannastavne aktivnosti, terensku nastavu, izlete i radionice. Dok učimo o baštini, istovremeno razvijamo svoju kreativnost i znanje. Važno je da već od malih nogu učimo zašto trebamo čuvati ono što su nam ostavili naši preci. Ako znamo više o svom kraju i običajima, lakše ćemo ga voljeti i željeti ga sačuvati.

TREBA LI NAM TO DANAS?

Danas, kada ljudi putuju i žive u različitim zemljama, važno je znati tko smo i odakle dolazimo. Ako zaboravimo svoje korijene, lako možemo zaboraviti i svoj identitet. Zato je važno učiti o tradiciji jer ona nas povezuje s prošlošću, pomaže nam da bolje razumijemo sadašnjost i priprema nas za budućnost.

TO DANAS?

Bellringers

This year 4th class wrote something about bellringers because in our school we held a meeting with the little bellringers from our school and from school Jelenje-Dražice from Grobnik. It was fascinating to see them all, and we hope with the interest of future generations the tradition will continue.

Today the bellringers walked around the village and rang the bells. They drove away all the evil and brought what was good. The bellringers ring and make old and young happy. That is the treasure of this region. Ring, ring and come to us again next year.

Ivana Štemberger, 4. r.

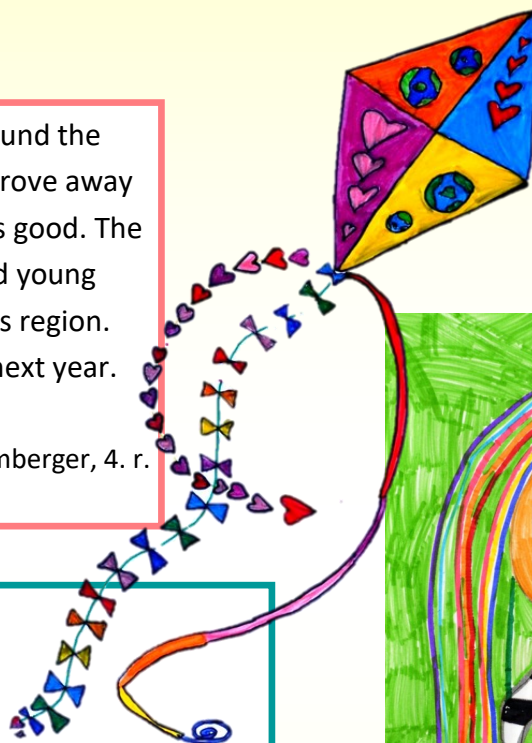
Bell ringers are special people who every year during Carnival pass through villages and ring

their bells loudly. As they pass through villages, their bells echo, and people greet them joyfully. Some wear masks and some hats. They go to various carnivals in many places. This tradition has been going on for a long time and we want it to continue. Bell ringers are a symbol of joy and togetherness and custom of their region.

Lana Sanković, 4. r.

Elizabeta Pejčić, 5. r.

Leona Hasija, 3. r.

Lana Puž, 1. r.

Bell ringers bell everywhere and anywhere. Bell ringers are different, some have masks, some have hats. Carnivals are all over the world! They are funny, happy, full of joy and clever. Carnivals are different, not everything is the same. Everyone has different ideas! Bell ringers make young and old people laugh!

Lucia Dugandžić, 4. r.

LE MASCHERE TRADIZIONALI IN ITALIA

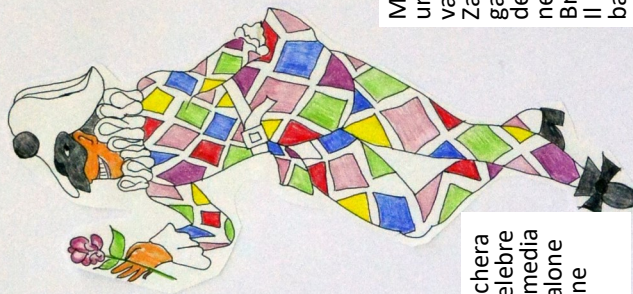
VENEZIA

CORALLINA – simile a Colombina. E' una serva maliziosa ed adulatorice, dalla lingua sciolta, furba e semplice. Innamorata del giovane Florindo.

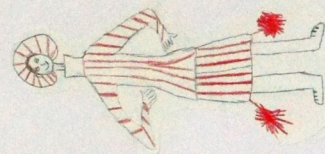

ROSAURA – e' una maschera di origine veneziana. Celebre personaggio della Commedia dell'Arte. Figlia di Pantalone e innamorata del giovane Florindo.

MEZZETTINO – e' una delle tante variazioni dello Zanni: furbo e intrigante, il risultato della contaminazione delle doti tra Brighella e Scapino. Il nome deriva probabilmente dal termine "Mezzetin Bocale" che indica la mezza misura.

BERGAMO

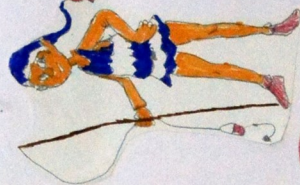

VIAREGGIO

BURLAMACCO – e' il personaggio simbolo del Carnevale di Viareggio. Rappresenta la gioia e la spensieratezza di questa celebrazione. Indossa un costume colorato che indica lo spirito festoso del carnevale. Ogni anno Burlamacco guida la sfilata dei carri allegorici lungo il lungomare. E' un simbolo di creatività e tradizione.

ANCONA

MOSCIOLINO – Prende il nome dal "mosciolo" (la cozza). Era un ragazzo senza famiglia e spesso si sfamava con le cozze. Sembrava come se fosse nato in mezzo ai bianchi scogli della spiaggia.

ROMA

RUGANTINO – una maschera del teatro romano. Impersona un tipico personaggio romano, es bullo di Trastevere. Svelto con le parole e con cortello, il giovane assagante e strafottente ma in fondo buono e amabile.

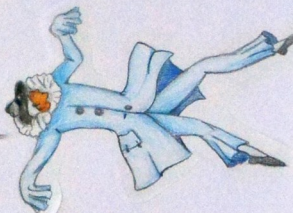
FANO

IL VULON – e' stato la maschera tradizionale del Carnevale di Fano dal 1951. Inanzitutto veniva comunemente chiamato "El Pup", ma ora si chiama "El Vulon".

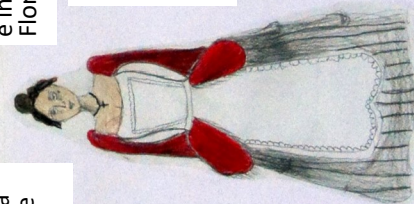

GIACOMETTA – appare sempre in corporatura snella e robusta, che racconta il suo spirito di

SICILIA

BEPPE NAPPA – e' siciliano. Belfardo, pigro, ma capace di insospetibili salti e danze acrobatiche, goloso ed insaziabile, ricopre abitualmente nelle trame il ruolo del servitore.

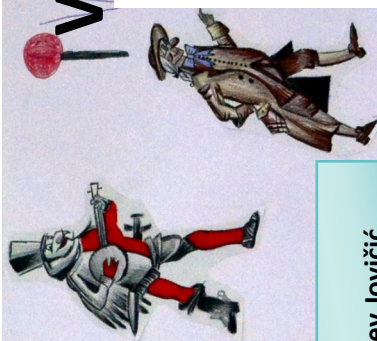

COLOMBINA – maschera veneziana, finanziata di Arlecchino. Cameriera di una ricca famiglia. Consegna i messaggi d'amore scritti dalla sua padrona. Intelligente, furba e chiaccherona.

grande lavoratrice, vestita con una gonna lunga e larga, di ispirazione agli indumenti folcloristici piemontesi, alla quale accompagna una camicia con scialle ed un alto e vistoso copricapo che le serra la chioma. Non può mancare il suo classico grembiule bianco.

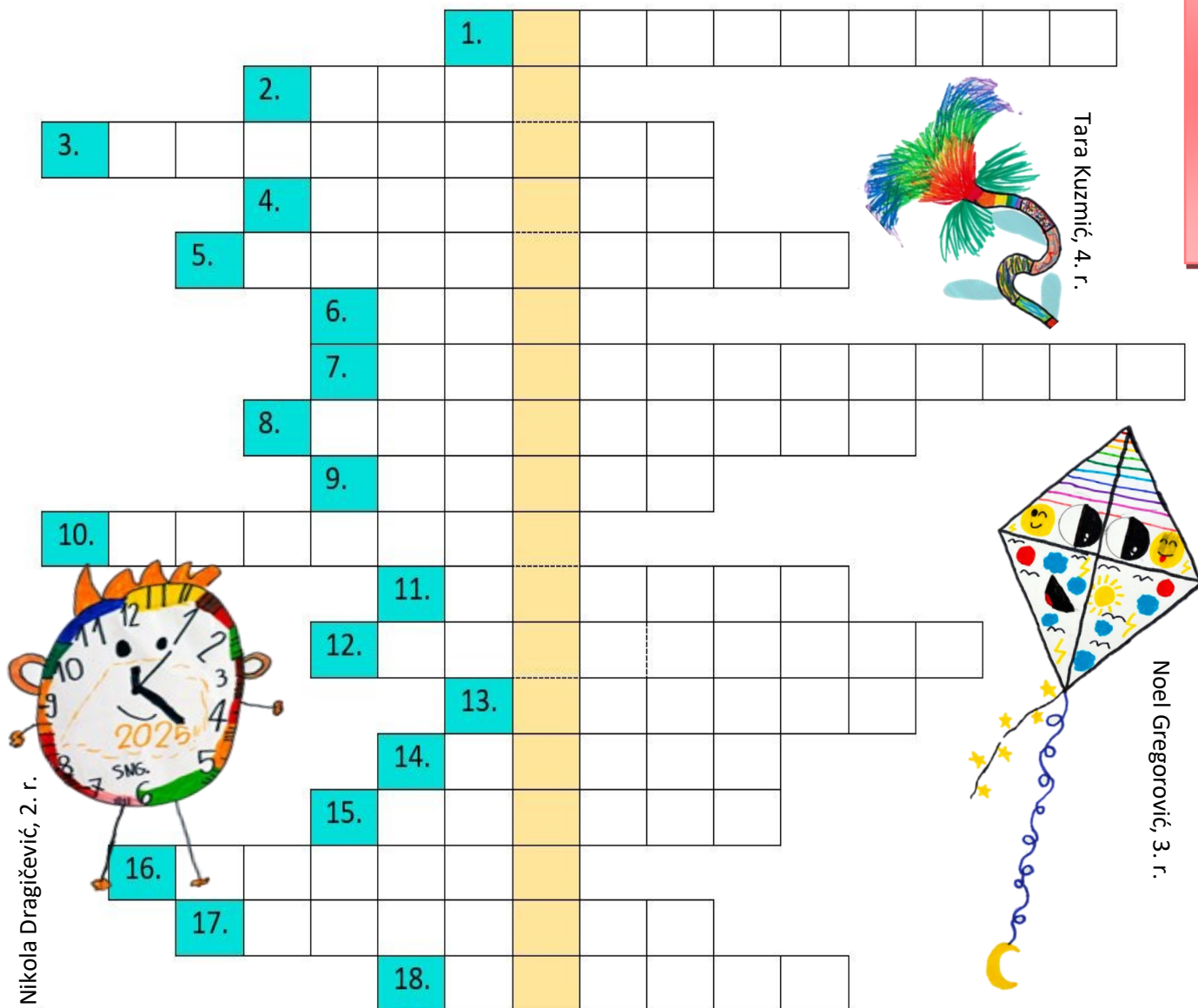
VERONA

FRANCANAPA – la maschera appartiene alla schiera dei vecchi della Commedia dell'Arte. La sua fama e' dovuta tuttavia al masolettista Antonio Reccardi (1804 – 1876) che lo portò in scena nei primi anni dell'Ottocento.

Scrivono e disegnano:
Lorena Dragičević, Leilani & Nathaniel Hrunčev Jovičić, Dora Puž, Hana Simčić, Arwen Talargić, Roko Tićak, 8.r.

TKO KRIŽALJKU TOČNO RIJEŠI,

Tara Kuzmić, 4. r.

Noel Gregorović, 3. r.

Nikola Dragičević, 2. r.

1. Skupina zvončara koja je gostovala u našoj školi, Grobnički...

2. Lepeza na vrhu žejanskog klobuka

3. Zvončari koji na klobuku imaju „beli fijok“

4. Trake koje vise s klobuka Žejanskih zvončara

5. Zelenilo koje se stavlja na klobuk Mučičevih zvončara

6. „Najtopliji“ dio zvončarske opreme

7. Naziv za klobuk Mučičevih (i još nekih) zvončara

8. Majica na plavo-bijele crte koju nose neki zvončari

9. Marama koju neke zvončarske skupine nose oko vrata

10. Zelenilo koje Brgujski zvončari imaju na klobuku

11. Dan kada počne pust na Zvoneći, 17. siječnja

12. Materijal od kojega se izrađuju zvončarske rožice

13. „Najglasniji“ dio zvončarske opreme

14. Drže je u ruci zvončari, može biti rog, sjekirica ili nešto drugo

15. Munski zvončari to nose u ruci

16. Crvena, karirana, nose je Brgujski zvončari

17. Klobuk Žejanskih zvončara

18. Boja crte na hlačama Lipajskih zvončara

Tko je pročitao *Pčelicu*, neće mu biti teško riješiti ovu „zvončarsku“ križaljku. U obojenim poljima čeka te rješenje, odnosno odgovor (na čakavskom) na pitanje: *Zašto je važno učiti o običajima I prenositi ih na mlade?*

S riješenom križaljkom požuri u knjižnicu do 13. lipnja!

Prvih pet čitatelja s točnim odgovorima dobiva nagradu!

NAGRADA MU SE SMIJEŠI...

Nera Malbaša Kovačić, prof. Povijesti

Razgovarale: Hana i Leilani

USKRS

Teško mi je reći je li mi draži Uskrs ili Božić zato što su moje kćeri rođene jedna blizu Božića, druga oko Uskrsa pa smo uvijek te blagdane obilježavali na poseban način. No, istaknula bih farbanje jaja za Uskrs koja i dan-danas pripremam kako me naučila moja nona. Kao i mnogi, i mi smo jaja kuhali u lupinama od kapule, nakon čega jaja poprime

lijepu crvenkastosmeđu boju. No, prije nego što sam smjela uroniti jaja u kapulu, morala sam izabrati rožicu ili listić koji se stavi na jaje i učvrsti komadom najlon čarape. Kad se jaja skuhamo, na njima ostane lijep cvjetni uzorak.

Gigliola Činko Glavić, prof. Matematike

SINJSKA ALKA

Čim se spomene

Sinjska alka, osjetim ponos. Tradicija je to u obitelji, oduvijek je u užoj i široj obitelji bilo alkara, kopljanika. Tradicija igranja alke bila je dio odrastanja. Na ovoj fotografiji je moj stric, alkar kopljanik Ante Malbaša. Biti alkar i iz alkarske obitelji je velika čast. Dođite na Sinjsku alku! Kao što kaže alkarski vojvoda: „Neka otpočne prva trka!“

*Moj najdraži
običaj je...*

BOŽIĆ

Roko Tićak, 8. r.

U malom mjestu Ljubač u Dalmaciji, na Božić se, umjesto bora, u kuću donese jedan panj koji se stavi na

ognjište. Taj se panj zove badnjak, a njega se „nahrani“ tako da se po njemu prolje malo vina i hrane od ručka. Na ognjištu gori dok ne izgori. Poseban mi je taj običaj jer se u našim krajevima to ne radi, već samo kad odemo u tatin rodni zavičaj.

Fotografija preuzeta sa caportal.net

SIJANJE PŠENICE - SVETA LUCIJA

Na blagdan svete Lucije posijemo kod kuće pšenicu u četiri zdjelice—za dvije sestre, brata i mene. Najljepše mi je kad mi svi taj dan čestitaju imendan!

Fotografija preuzeta sa ređepci.com

Luca Štorić, 1. r.

BRGUD PO STARINSKI

Možda to nije običaj, no jako mi je draga manifestacija na kojoj Brgujci prikazuju povijest Brguda, običaje i kako se nekada živjelo—*Brgud po starinski*. Možda možemo reći da su ovime Brgujci stvorili novi običaj ☺. Volim kad ljudi dođu i kad ih zanima kako je naše selo izgledalo prije otprilike sto godina i što se sve tada radilo. To mora opstati jer bi bila šteta da se s vremenom izgubi.

Karlo i dva brata
na Brgudu po starinski

Karlo Stanić, 7. a

PRIJATELJSTVO

Uz prijatelja je sve lakše, druženje s prijateljima nas ispunjava. Istraživanja su pokazala da kvalitetni prijateljski odnosi produžuju život te jačaju imunitet. I na našoj ovogodišnjoj priredbi saznali smo da je imati dobrog prijatelja pravo bogatstvo. Dakle, postoji mnogo razloga zašto graditi i njegovati prijateljstvo. Ali, kako? Na naše pitanje odgovorila je psihologinja **Mirjana Černeka Mikuličić**.

KONTAKT

Važno je biti u kontaktu sa svojim prijateljima. Biti dobar prijatelj znači da nikad ne prođe prevelik period od kada smo se s njima čuli, vidjeli ili smo im se javili porukom.

RAVNOPRAVNOST

Pravo prijateljstvo znači da su osobe u ravnopravnom odnosu. Slušaju jedan drugog, dijele brige i vesele zgode. Nitko ne osjeća da je on u odnosu važniji ili da su njegove brige manje važne. U pravom prijateljstvu nikoga se ne omalovažava ili neopravdano hvali.

ODANOST

Pravi prijatelji su odani – ne pričaju ružno jedan o drugome iza leđa. Brinu jedan o drugome i brane se međusobno. Također, pravi prijatelji nikad ne zaboravljaju rođendane i druge važne događaje u životu svog prijatelja.

PODRŠKA

Pravi se prijatelji podržavaju, navijaju jedan za drugog, vesele se uspjesima onog drugog. Ohrabruju se kad je to potrebno. U pravom prijateljstvu nema zavisti.

PRIHVAĆANJE

Pravi se prijatelji ponašaju prema svojim prijateljima onako kako bi željeli da se oni ponašaju prema njima. Prihvataju ih onakvima kakvi jesu i uvijek su uz njih kad je to potrebno.

Razgovarao:
David K.

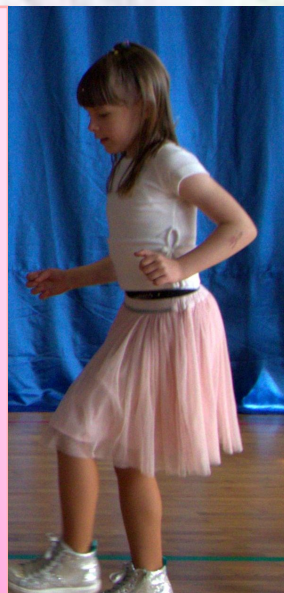
RJEŠAVANJE SUKOBA

U prijateljskom odnosu javljaju se sukobi. No, pravi prijatelji pronalaze pozitivne načine kako ih riješiti – pričaju o tome kako je došlo do problema, priznaju kad su pogriješili, ponekad prešute nešto što bi dovelo do još većeg sukoba. Pravi prijatelj zna šutjeti i progovoriti kad treba.

Želim, želim...

Ilustracija pozivnice za završnu školsku priredbu, Leona Iskra, 5. r.

Na nastupu sam se osjećala uzbuđeno. Ples mi se jako sviđa i plešem u *Gym Danceu* već tri godine tako da mi nije bilo teško naučiti korake. I sljedeći put želim plesati!

Ivette Rolih, 1. r., plesačica

Zora Ampovski, 2. r., glumica

Volim glumiti, ali ponekad imam malu tremu. Bila sam jedna od vila koje su začarale ormar tako da je „prinčipesi“ ispunjavao rođendanske želje. Predstava poručuje da nam u životu

ne budu važne skupe stvari, nego prijatelji i obitelj.

Chiara Šušnjar, 7. b, glumica

Glumila sam bahatu, razmaženu djevojčicu. Bilo mi je teško uživjeti se u ulogu jer inače tako ne govorim i ne vladam se. Puno sam se pripremala jer mi je bilo teško dočarati taj lik. Ipak, bilo je zabavno isprobati nešto novo.

Toni Simčić, 3. r., recitator Čakavčica

Moja uloga je bila najavljivati rođendane djevojčica. Bilo mi je fora i nije bio teško jer se ne sramim i već sam nastupao. Na priredbi sam naučio da djeca neki put nisu zahvalna za ono što imaju i onda izgube prijatelje. Važniji su prijatelji nego stvari.

**Mare Bralić, 4. r.,
pjevačica**

Najviše mi se sviđelo pjevati *Ruka prijateljstva*, jer ima poseban ritam. Na pozornici me na početku bude malo strah, no, kad počnem pjevati opustim se i zaboravim da su oko mene ljudi. Pjevanje me smiruje i, kad mi je teško, zatvorim oči i počnem pjevati...

Jako sam sretna što sam sudjelovala u priredbi i jako mi je drago što su nas svi pohvalili. Najbolje mi je bilo kada su nam svi pljeskali nakon nastupa. Nisam imala tremu jer smo puno vježbali i pripremali se s našom učiteljicom. Na kraju sam zapamtila cijeli tekst pa sam pratila ostale da mogu šapnuti ako netko zaboravi svoj dio.

**Loren Marković,
2. r., recitator**

Recitirao sam pjesmicu o sreći i osjećao se kao kuhar koji kuha po receptu za sreću. Poručili smo da se sreća ne kupuje, nego skriva u osmijehu. Bilo mi je malo teško sa štakama doći na pozornicu, ali sve je dobro prošlo.

**Natalija Bratović, 3. r.,
PO Rupa-Lipa, recitatorica**

Recitaciju nije bilo teško naučiti, ali više mi se sviđelo svirati usnu harmoniku.

**Fabian Lazar, 1. r.,
recitator i svirač**

**Zara Stanić, 5. r.,
glumica**

Glumila sam skromnu djevojčicu i ta mi je uloga odgovarala jer sam takva i u pravom životu. Najdraži dio mi je kad su svi oni koji su u početku htjeli biti s djevojčicom koja ima zabavnije stvari, postali „moji“ prijatelji.

**Aria Legović, 2. r.,
pjevačica i plesačica**

Pjevala sam u zboru, pjevala solo i plesala. Najviše mi se sviđelo pjevati pjesmu *Ruka prijateljstva*. Nije mi bio problem biti na pozornici zato što sam opuštena i volim pjevati. Voljela bih upisati glazbenu školu.

Davidov „državni“ put u Vodice

David Kanić, učenik 7. razreda, nakon uspjeha na Županijskom natjecanju iz Informatike, plasirao se na državno natjecanje i u ožujku ove godine proveo četiri nezaboravna dana u Vodicama. Uzbudljivo, zar ne?

Q: Jesi li očekivao da ćeš se plasirati na državno natjecanje?

A: Nisam očekivao, jer nisam baš mnogo vježbao i znao sam da ću imati jake protivnike.

Q: Gdje je bilo državno natjecanje?

A: Natjecanje je bilo u Hotelu „Imperial“ u Vodicama, u velikim hotelskim dvoranama. Natjecali su se učenici od 5. osnovne do 4. razreda srednje škole.

Q: Koliko se godina već baviš informatikom?

A: Već sedam godina, počeo sam u prvom razredu kad sam krenuo u ***Centar tehničke kulture Rijeka*** na edukacije iz informatike, robotike i STEM-a. I dan danas idem na edukacije utorkom, četvrtkom i subotom.

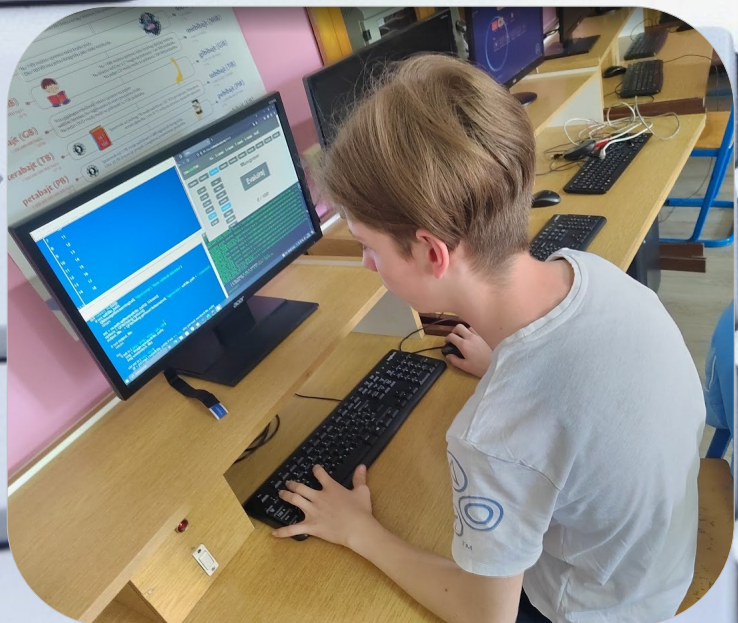
Q: A što si ti sve radio?

A: Natjecao sam se u kategoriji Algoritmi. Imali smo tri zadatka koja smo trebali riješiti, a natjecanje je trajalo duže od dva sata. Bilo je poprilično teško. U ono malo slobodnog vremena, gledao sam svoje prijatelje kako se natječu u drugim kategorijama.

Q: Jesi li uspio razgledati Vodice?

A: U Vodicama sam posjetio gotovo svaku uvalu, hodao sam po njihovim prelijepim kvartovima i bilo je najbolje šetati plažama tijekom zalaska sunca.

Razgovarale: Chiara & Christi

Čestitamo nagrađenima!

**Čakavčići pul
Ronjgi br. 30**

Jedna od
prvih nagrada
5. - 8. r.
Hana Simčić, 8. r.

Jedna od
drugih nagrada
5. - 8. r.
Dora Puž, 8. r.

Literarno-likovni natječaj *Darovani*

Prvo mjesto u kate-
goriji *Poezija 5.-8.r.*

Hana Simčić, 8.r.

Drugo mjesto u kate-
goriji *Poezija 5.-8.r.*

Dora Puž, 8.r.

Posebna pohvala u kategoriji *Likovni radovi:*

Emily Mejak, 5.r.

Ča-čitalnica

Posebna nagrada u
kategoriji *Povedaj mi*

**Dora Ružić, 4.r.,
Oliver Varljen, 5. r.**

Prvo mjesto u kategoriji
Interaktivna priča:

**Deni Grubiša,
David Hrvatin, Leona
Iskra, Stella Matetić,
Lana Prelčić, David
Puž, Zara Stanić,
Katja Šošić, Oliver
Varljen, 5. r.**

Stvarajmo eKreativno

UČENICI NA NATJECANJIMA I NATJEČAJIMA

Natjecanja:

Nastavni predmet	Datum i razina natjecanja	Ime i prezime učenika, razred	Osvojeno mjesto	Mentor
Biologija	3. ožujka 2025., županijsko	Hana Simčić, 8. r.	2. mjesto	Ana Poropat Janković
Informatika	10. ožujka 2025., županijsko	David Kanić, 7. a	1. mjesto u kategoriji Algoritmi	Marijan Fiorović Loris Rašpolić
	8. –11. travnja 2025. državno		7. mjesto u kategoriji LOGO	
Matematika Klokan bez granica	20. ožujka 2025.	17 učenika od 2. do 7. razreda	8. mjesto u kategoriji Algoritmi	Irina Ukalović Cunjak Gigliola Činko Glavić
			Pohvaljeni: Tina Kinkela (2. r.) i Erik Sanković (7. b)	

PLIVANJE

1. Prvi put kad sam probala plivati, svidjelo mi se, pa sam se odlučila upisati. Na početku mi je bilo teško, ali sam ustrajala i nastavila s voljom i ponosom.
2. Moje opreme ima podosta, a potrebne su mi: peraje, disalica, mala lopatica, daskica, kupaći kostim, kapica i naočale.

Lorena je osvojila brojne medalje

3. Svakog dana s radošću odlazim na trening i uistinu uživam. Trening imam šest puta tjedno i traje sat i pol, a ponedjeljkom i četvrtkom imam suhi trening što traje dodatnih sat vremena.
4. Organiziram si vrijeme, ponekad, kad na trening dođem ranije, tamo učim. Poslije treninga učim, također.
 1. Slobodno vrijeme (kojeg je stvarno malo) najčešće provodim uz mobitel.
 2. Moj odabir nema nikakve veze s mojim trenutnim sportom, upisat ću se u medicinsku školu. (Hmmm... ili možda ima veze? op.a.)

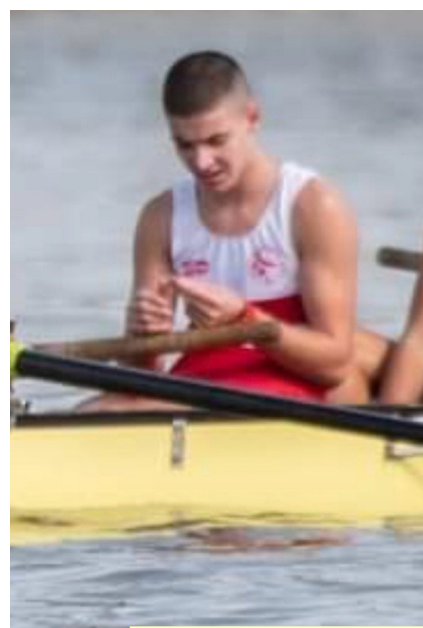
Osim što su oboje osmaši, zajedničko im je i to što svaki dan treniraju – ona plivanje, on veslanje. Što ih potiče na to i kako usklađuju sve obveze pitali smo **Lorenu Dragičević i Nathaniela Hrunčeva Jovičića.**

1. Zašto baš taj sport?
2. Je li ti potrebno puno opreme?
3. Što te „tjera“ da treniraš svaki dan?
4. Kada uspijevaš učiti za školu?
5. Imaš li imalo slobodnog vremena?
6. Ima li tvoja buduća srednja škola veze sa sportom?

Razgovarala: Leilani

VESLANJE

1. U veslanje me „povukao“ prijatelj u 6. razredu, no on se ubrzo ispisao, a ja sam ostao do danas. Nadam se ostati čim duže.
2. Od opreme mi ne treba puno toga - od kuće nosim samo kombinezon za regate i treninge te udobne tenisice jer puno trčimo. Čamac i vesla stoje uvijek u klubu.
3. Trening imam svakog dana i vikendom. Pokušavam ići što redovitiije, ali nekad, zbog nekog teškog ispita koji dolazi, radije ostajem kod kuće i učim. Podrška su mi roditelji i sestra koja svakog dana pita kako sam proveo trening, je li mi bilo teško... te prijatelji i treneri koji vide potencijal u meni.
4. Nakon škole imam malo vremena do treninga tako da tada ne učim, ali nakon treninga obavezno.
5. Slobodnog vremena nemam, ali kad ga nađem, većinom se opustim uz mobitel. Ako vikendom nemam trening ili regatu, moja obitelj i ja odemo na neko kratko putovanje ili izlet u prirodu.
6. Upisat ću strukovnu školu, ali namjeravam se i dalje baviti veslanjem jer u tome zaista uživam.

Nathaniel na treningu

BALET

U baletu *Pepeljuga*, što ste ga tijekom travnja i svibnja mogli pogledati u Hrvatskom narodnom kazalištu u Rijeci, nastupalo je i petnaest učenika *Osnovne škole za klasični balet i suvremeni ples* pri OŠ Vežica. Među njima bila je i **Lana Šneler**, učenica 2. razreda naše škole. Pravi povod za razgovor, zar ne?

Kako si se osjećala prije nastupa?

Imala sam malu tremu, ali sam bila jako sretna i uzbuđena.

Kako izgledaju probe u kazalištu?

Mjesec dana prije premijere smo vježbali, ponekad u školi, a ponekad u kazalištu. Probe su trajale tri sata!

Tko je s vama vježbao?

Imali smo probe s profesionalnim glumcima i plesačima i s našom učiteljicom Jelenom. Na satovima smo ponavljali koreografije puno puta kako bismo bili sigurni da nitko neće zaboraviti svoj dio.

A, kako je na nastupu?

Na nastupima dobijemo i malu pomoć od velikih baletana, šaptali bi nam gdje moramo stajati, koji dio koreografije slijedi...

Ako nešto pogriješimo, koreograf Leo na kraju predstave razgovara s nama i da nam korekcije tako da to drugi put popravimo.

Koja je bila tvoja uloga?

Kad je dobra vila bacila čaroliju na Pepeljugu, mi smo bili Pepeljugini magični pomagači i pomogli joj da se presvuče. U drugom izlasku na pozornicu, donijele smo metlu i obranile Pepeljugu od maćehe. Najdraži dio mi je ipak zajednički naklon jer smo tada najviše na pozornici zajedno s velikim baletanima i vidim sve.

Kako publika izgleda s pozornice?

Kad sam na pozornici, malo sam napeta, ali još mi je veće uzbuđenje kada me gleda netko meni poznat! Ipak, kad vidim svoju mamu u prvom redu znam da je ona moja najveća podrška i napetost nestaje.

Koliko se godina već baviš baletom? Kako se snalaziš u dvije škole odjednom?

Pohađam Osnovnu školu za klasični balet i suvremeni ples već tri

godine, četiri puta tjedno. No, to mi za sad nije naporno. Tek sam drugi razred pa nemam problem s pisanjem zadaća, sve stižem na vrijeme.

Što je za tebe ples?

Za mene je ples nešto najljepše što postoji i svi koji vole ples neka se upišu u plesnu školu!

Što želiš biti kad odrasteš?

Želim postati profesionalna balerina kao što su postali neki plesači moje škole.

Čestitamo Lani na nastupu na „velikoj pozornici“ i želimo joj još mnogo baletnih uspjeha!

Lana i „Pepeljuga“, balerina Yurika Kimura

Razgovarala: Dora P.

PIŠEM SVAŠTA, ALI NAJVIŠE VOLIM "PLAŠITI" DJECU

Ona piše horore, igra videoigre, obožava pse... Ona je **Morea Banićević**, riječka književnica, koja je u *Mjesecu hrvatske knjige* gostovala u našoj školi. Književni susret ostavio je straaašno pozitivan dojam na učenike predmetne nastave koji su bili prepuni pitanja za spisateljicu...

Jeste li od malena znali da želite biti spisateljica?

Kad sam bila mala, maštala sam o puno zanimanja. Svaki dan sam htjela biti nešto drugo, pa je to imalo samo jedan logičan kraj - postati piscem jer onda možeš izmisliti baš sve – od akcijske junakinje do čudovišta.

S koliko ste godina počeli pisati?

Zapravo rano. Imala sam bujnu maštu i voljela sam izmišljati svašta. Kasnije, prvu knjigu za djecu počela sam pisati kao eksperiment. Pomislila sam da želim napisati nešto što bih ja voljela čitati da sam dijete. I djeci se svidjelo. Onda su tražili nastavak. I tako je krenulo!

Kakve knjige volite pisati?

Jesu li vam najdraži horori?

Definitivno horori. Volim osjećaj straha i iščekivanja što će se dogoditi. Pišem ja još svašta, ali me najviše veseli plašiti djecu. 😊

Jesu li knjige koje pišete inspirirane vašim djetinjstvom?

Definitivno! Sve što činimo u životu, a da je na bilo koji način kreativno, inspirirano je dobrim dijelom onime što smo proživjeli u djetinjstvu. Naravno da mene nisu lovili demoni, ali neke su se stvari

doista dogodile! Primjerice, u okolini moje osnovne škole bila je knjižnica u kojoj je buknuo požar. Ta nas je vatra jako uplašila, sjećam se i danas tog osjećaja kako je bilo gledati je kako gori. Srećom nitko nije stradao. Međutim, taj sam osjećaj iskoristila za pisanje prvog romana *Demon školske knjižnice*.

Možete li izdvojiti najdraži lik iz Vaših romana?

Mrklja. On je dječak koji je mrzovoljan, ništa mu nije po volji i voli izmišljati čudne riječi.

Koja Vam je Vaša knjiga najdraža?

Dvojnici iz tame i *Izgubljeni gospodin Kovač*.

Volite li čitati?

Jeste li pročitali sve lektire?

Jako volim čitati i pročitala sam vjerojatno svu lektiru, iako mi se nije svaka knjiga svidjela. Neke sam knjige pročitala u jednom dahu, dok sam uz neke skoro zaspala od dosade. Ali, da bismo znali što volimo čitati, dobro je imati uvid i u dosadnije stvari. Ako ništa drugo, bar da bismo ih mogli argumentirano kritizirati!

Koja Vam je najdraža knjiga iz djetinjstva?

Obožavala sam *Pipi Dugu Čarapu*

jer je otkaćena, jaka i zato što voli životinje. Jedno vrijeme sam je oponašala, pa se mama ljutila, jer bi me pronašla kako spavam s nogama na jastuku. Htjela sam i da mi mama nabavi konja na točkice, ali smo stanovali u stančiću na visokom katu, pa nije pristala.

Pišete li trenutno neku knjigu?

Ne, ali radim na nacrtu. Pisat ću preko ljeta.

Biste li voljeli da se snimi film prema Vašoj knjizi?

Bih. Bilo bi zabavno gledati kako

ta priča izgleda na velikom platnu. A i mogla bih ljudima koji gledaju „spojlati“ kraj. 😊

Kakve igrice igrate?

Svakakve, ali bitno da su na PC -u ili konzolama. Ne volim igre na mobitelima. Volim veliki monitor, računalo čije komponente sama biram i ugrađujem, kao i mir dok igram.

Koje igre preporučujete?

Horizon Zero Dawn, *Horizon Forbidden West* ono je što bih trenutno preporučila. No, kao i

svi mnogi, čekam da se *Rockstar* napokon pokrene za šesti dio jedne druge popularne igre. 😊
Ima još jedna igra koju preporučujem u digitalnoj i „običnoj“ verziji, a na koju sam se skroz navukla, a to je šah.

Čime biste ispunili slobodan dan?

Šetnja u prirodi sa psima - ujutro, kratak spavanac uz igranje - popodne, čitanje prije spavanja ili gledanje neke dobre serije. A između svega nešto fino za prigriznuti!

Na književnom susretu dali ste učenicima neke savjete.

Što biste poručili učenicima - čitateljima našeg lista?

Čitajte! I to ne govorim zato što je to popularno među odraslima da vam govore. Kad odrastete, vidjet ćete da postoji velika razlika između ljudi koji su čitali i onih koji nisu. Uvijek budite na strani onih koji su čitali jer je ta strana umno jača i zna kritički razmišljati!

Morea Banićević u društvu s osmašicama Dorom, Leilani i Lorenom

Delnice, 1. - 4. r.

Vlakom do Delnica s Bakom Mraz,
a tamo snijega, baš dovoljno za snjegovića!

**Istra,
5. - 7. r.**

Ljepota malih gradova Istre očarava!
Motovun i Grožnjan, vidimo se opet!

**Tarvisio, Monte Lussari,
7. i 8. r.**

Koje fora fluorescentne kacige!
Baš smo pravi rudari! No, ipak
nam je više fora bilo na snijegu!

Vukovar, 8. r.

Zoološki vrt, Muzej čokolade,
Muzej zaboravljenih priča...
ništa nećemo zaboraviti!!!

**Zagreb,
1. - 4. r.**

O Gradu Heroju ne moramo ništa govoriti,
zauvijek će nam u srcu ostati!

Karlovac, 5. - 7. r.

Nikola Tesla,
slatkovodni podvodni svijet,
žitna lađa... sve se to stiglo istražiti!

Dalmacija, 8. r.

Što reći o završnoj ekskurziji
osmaša? Zavirite na 38. stranicu!

IZLETI I TERENSKA NASTAVA

Crkve našeg kraja, 3. i 7. r.

Crkvicu lijepu svako mjesto ima,
saznali smo ponešto o svima!

Osmislila: Dora P.

Putujemo...

**Delnice,
1. - 4. r.**

Med... njami!
Mijesiti kruh... foraj
Vlažna špilja... brrr!

Barban, Feštinsko kraljevstvo

1. - 4. r.

TRKA na prstenac i uTRKA u
vrećama... odlična kombinacija!

14. 4. 2025.

Vožnja, vožnja, vožnja...

Split i kebab.

Pamtit ćemo!

15. 4. Muzej Antičkog stakla u Zadru

WOW! Znaju profesionalno

puhati staklo i raditi perle.

Vodič je bio jako zanimljiv!

Sokolarski centar

Okej... sova je okretala glavu.

Gledala me iz najčudnijih pozi-

cija (da bar ja mogu tako pod

kontrolnim, op.a.). Dora je čak

hranila sokola, a vodič je bio

presmiješan! Dora isto kad je

vidjela mrtvoga pilića.

Komentari: Hana

Fotografije: Dora

16. 4. Pakovo selo

Hahaha, vodičkinja je imala

odličan način za održavanje

pažnje: „Koji je moj broj noge?“.

Lovro je masirao pršut i na kraju

je ručak bio za DESET!

P. S. Od svega je

najbolje bilo druženje

u hotelu, ali o tome ne bih; što se

događalo u Šibeniku, u Šibeniku i ostaje.

P. S. 2. Baš smo se zbližili kao razred!

POZDRAV SUNCU od osmaša^v

Razrednik: Goran Bijelić, prof. Vjeronauka

NAŠI

OSMAŠI

Franko Aljinović, Sara Bradičić, Viktor Bralić, Ivan De Bona, Alex Doričić, Lorena Dragičević, Lucija Gucić, Leilani Hrunčev Jovičić, Nathaniel Hrunčev

Jovičić, Mateo Iličić, Toni Kinkela, Martin Krtalić, Lovro Marohnić, Teo Milotić, Luka Odorčić, Dominik Puhelj, Dora Puž, Hana Simčić, Nikolas Sušanj, Arwen Talargić, Roko Tićak

Prvi dan u školi; Vanesa Valčić, 1. r.

Volim školu, jer želim naučiti nešto što nisam znala. Najviše volim Matematiku, Likovni i Glazbeni. Volim ići i u Produženi, a najdraže mi je kad se igramo vani graničara, lovice i skrivača s prijateljima.

Leona Kršul, 2. r.

Moja škola; Jakov Barić, 3. r.

1.r.

2.r.

3.r.

4.r.

Likovni rad
u pozadini:
Katja Šošić,
5. r.

1.3.r. PORupa-Lipa

T O S M O M I

5.r.

6.a

6.b

7.a

7.b